

Diana Cepleanu
Vasile Gorduz

11 Oct. — 1 Dec.

It seems as though you have access to an intimate space, beyond the warm, golden colors, yet you do not recognize any of the familiar landmarks of the room or objects of habitation in the work. You cannot tell if you are in the past or the present. The material is refined, but you cannot discern the technique. You might think chance was involved, or perhaps a natural process of erosion, but in fact, these are merely the gestures of Mrs. Cepleanu.

You enter the exhibition of self-portraits without feeling a gaze upon you. At some point, you recognize the familiar refrain: the hand reaching toward the canvas, and the gaze lifted, as if the object of study is somewhere above. In some of the paintings, the details subtly reveal themselves, while in others, they scatter, leaving the same vague posture to be recognized. A sensation of confusion and dreaming arises, even though the self-portraits represent a moment of both observation and study.

Diana Cepleanu carefully paints a reality that she gives us access to through its reflection in her own body. Balancing between being visible and invisible, between hiding and revealing, her art is a gem meant to preserve her connection with the world through the human need for both nature and fantasy.

Between the earthen material and the oil colors she uses, there is such a closeness that the images she creates seem extracted from nature—a nature stripped of its aggressive, impulsive, and possessive traits, yet still alive, moving in its own intimate dynamic. Nature is faithfully rendered, and at the same time, altered, sometimes almost to the point of abstraction.

At this point, Diana Cepleanu's self-portraits meet Vasile Gorduz's sculpture, "Conversing with the Grass (the aspect of the Head that hears the grass)", where the portrait, turned inward toward the earth, suggests a meditative moment. The presence of Vasile Gorduz's work in the exhibition also brings a historical dimension, as his creative process was shaped by events that can be identified in time and space.

The title, form, and texture of the work suggest a natural element that the mind and thought carry further, transforming it into a new form imbued with hidden significance in an "ordinary" color. Recalling an earlier sculpture, "Conversing with an Ordinary Bird", the phantasmagoric aspect of the creative process is revealed, despite the natural appearance and the elements of reality used.

Gorduz's "apparitions" are the result of a collaboration between mind and thought. The mind is the host, and thought is the novelty that arrives (inspiration).

This exhibition presents a visual discourse on the creative process, balancing between intention and inspiration, between the ordinary and the "apparition", as Vasile Gorduz would say, or the "phantasm", as Diana Cepleanu describes it.

Text: Ioana Ionescu *Regina*
Translation: Olivia Furtună

Dear Andrei,

You asked me about the story with the distorted mirror, and it reminded me that I've been wanting to tell you something about these self-portraits. Their names should have been "Self-Portrait as a Painter" or "Self-Portrait while Painting". That's how the work on them began. I set up a mirror so that I could see my whole self, with my hand holding the brush in a "dancing" position, as I liked to start working back then (with fluid, dance-like, light gestures; these first gestures that created the drawing were important—I wanted to keep them because, in the beginning, the hand is more excited, more emotional, as is the eye, and so those strokes have a special significance).

I positioned the mirror and took photos where I wouldn't see myself from the front, but from a semi-profile, as someone else would see me, not as I see myself. The mirror I was looking into

was made of metal, producing slight distortions. I took a series of photographs, and in each one, different distortions appeared. In one of them, my eyes were enlarged. This photograph inspired the series of self-portraits that only show the head. But they had the same subject: me as a painter, me painting. Only now, the hands didn't matter; now, painting was connected to the eyes. As if I were saying that I paint with my eyes.

WhatsApp message from the artist to the gallerist

Vasile Gorduz 1931, Trifești, Basarabia - 2008, Bucharest, Romania
Diana Cepleanu 1957, Bucharest, Romania

Diana Cepleanu
Vasile Gorduz

11 oct. — 1 dec.

Ți se pare că ai acces către un spațiu intim, dincolo de culorile calde, aurii, însă nu recunoști în lucrare reperele încăperii sau obiectele locuirii. Nu știi dacă ești în trecut sau în prezent. Materialul este elaborat, dar nu recunoști procedeul. Poate crezi că hazardul a fost implicat, ori vreun proces natural de eroziune, însă, de fapt, sunt doar gesturile doamnei Cepleanu.

Ai intrat în expoziția cu autoportrete fără să simți privirea asupra ta. La un moment dat, recunoști refrenul: mâna îndreptată spre pânza de lucru și privirea ridicată, ca și cum obiectul de studiu ar fi undeva în sus. În unele dintre picturi, detaliile se revelează subtil, în altele se împrăstie, lăsând vag aceeași postură să poată fi recunoscută. O senzație de confuzie și vis apare, cu toate că autoportretele reprezintă un moment de observație și studiu.

Diana Cepleanu pictează cu atenție o realitate la care ne oferă acces prin oglindirea acesteia în propriul corp. Jonglând cu a fi vizibilă sau invizibilă, între a se ascunde și a se dezvălui, arta ei este un giuvaier menit să-i păstreze legătura cu lumea prin nevoia umană de natură și, în același timp, de fantezie.

Între materialul de pământ și culoarea de ulei pe care le folosește este o apropiere atât de mare, încât imaginile create par extrase din natură. O natură golită de elementul ei agresiv, impulsiv, posesiv, dar totuși vie, aflată în mișcare, într-o dinamică proprie și intimă; redată cu fidelitate și, totodată, modificată, uneori, aproape până la abstract.

În acest punct, autoportretele Dianei Cepleanu se întâlnesc cu sculptura lui Vasile Gorduz. „Conversând cu iarba (ipostaza Capului care aude iarba)” - portretul întors către sine, către pământ - sugerează un moment meditativ.

Prezența lui Vasile Gorduz în expoziție, prin această lucrare, aduce și o dimensiune istorică, sculptorul fiind marcat, în procesul creativ, de evenimente ce pot fi numite în timp și spațiu.

Titlul, forma și textura lucrării sugerează un element natural, pe care mintea și gândul îl duc mai departe, către o nouă formă, pentru o anumită semnificație ascunsă într-o „culoare” obișnuită.

Amintind de o sculptură anterioară „Conversând cu o pasăre obișnuită”, se dezvăluie latura fantasmatică a procesului creativ, în ciuda aspectului firesc și al elementelor de realitate folosite. „Arătările” lui Gorduz sunt rezultatul colaborării dintre minte și gând. Mintea fiind gazda, iar gândul - noutatea care vine (inspirația).

Această expoziție propune un discurs vizual despre procesul creativ, între intenție și inspirație; între obișnuit și „arătare”, cum spune Vasile Gorduz, sau „vedenie”, cum spune Diana Cepleanu.

Text: Ioana Ionescu *Regina*

Dragă Andrei,

M-ai întrebat de povestea cu oglinda strâmbă și mi-am amintit că am tot vrut să îți spun ceva despre aceste autoportrete. Numele lor ar fi trebuit să fie „autoportret în chip de pictor” sau „autoportret pictând”. Așa a pornit lucrul la ele. Am pus o oglindă în care să mă văd întreagă, mâna cu pensula să aibă o poziție „dansantă”, așa cum îmi plăcea pe atunci să încep lucrul (cu gesturi cursive, dansante, ușoare; aceste prime gesturi care desenau, erau importante, doream să le păstrez, pentru că mâna la început e mai înfrigurată, mai emoționată, la fel și ochiu, și deci acele tușe au o încărcătură specială). Am pus oglinda și am făcut poze în care să nu mă văd din față, ci din semiprofil așa cum m-ar vedea altcineva nu eu. Oglinda în care mă priveam era de tablă, producea mici deformări. Am făcut o serie de fotografii și în fiecare poză au apărut deformări diferite. Una dintre ele avea ochii măriți. De la această fotografie a pornit seria de autoportrete doar cap. Dar ele aveau același subiect: eu ca pictor, eu la pictat. Doar că acum nu mai contau mâinile, acum pictatul era legat de ochi. Ca și când, ași fi zis că pictez cu ochii.

Mesaj WhatsApp de la artist către galerist

Vasile Gorduz 1931, Trifești, Basarabia - 2008, București, România
Diana Cepleanu 1957, București, România

Galeria Lutnița
Str. Alexei Sciusev nr. 63
MD-2012, Chișinău
Republic of Moldova

www.lutnita.md
galeria@lutnita.md
[@galerialutnita](#)